

háaspár így gondolkozik: Mi már csak megleszünk valahogy, de Isten ments, hogy gyermekünk legyen. „Az öntudatos munkás – írta Lenin – végtelenül messze áll ettől a felfogástól. [...] A munkások gyermekeket szülnék, hogy azok még jobban, még hatalmasabb egységben, még öntudatosabban és még nálunk is határozottabban harcoljanak a kapitalista életviszonyok ellen. Az öntudatos munkások mindig a legkíméletlenebb harcot kell, hogy folytassák a magzatelhajtást hirdető reakciós és gyáva tanításai ellen. [...]

Népünk szeretett vezére, Rákosi Mátyás elvtárs az elmúlt év decemberében mondott beszédében az e téren bekövetkezett változásról a következőket mondta: „Az ezer főre jutó természetes szaporodás 1952-ben 47 százalékkal volt magasabb, mint 1938-ban, az ezer lakosra eső házasságkötések száma 20 százalékkal nagyobb, mint 1938-ban. A csecsemőhalandóság 1952-ben majdnem fele annak, mint 1938-ban volt.” De Rákosi elvtárs rámutatott arra is, hogy „a népszaporodás aránya messze elmarad a Szovjetunió vagy Lengyelország népszaporodásától, hogy ezen a téren nagy károkat okoz a lelkiismeretlen orvosok és szülésznők garázdálkodása, a magzatelhajtás elburjánzása. Rákosi elvtárs beszámolója azt a feladatot állította elénk, hogy fokozzuk a harcot a lelkiismeretlen orvosok és szülésznők garázdálkodása ellen. De ezzel egyidejűleg harcolni kell az „egyke” maradványai ellen, amelyek a kispolgárság és részben a parasztság körében még megvannak. Ezek a rétegek a Horthy-rendszerben és azelőtt az „egykével” és „egyesével” próbálták a maguk módján védekezni, menekülni a nyomorból, amelybe őket a tőkés rendszer kíméletlenül taszította. Ma a mi hazánkban mindenki szántára biztosítva van a munka és a munkával arányos részesedés a nemzeti jövedelemből. Nálunk a dolgozókat nem fenyegeti munkanélküliség. Az új agrotechnikai módszerek, a mezőgazdaság gépesítése lényegesen megnöveli a magyar föld hozamát. Termelőségünkben akad bőven munka és biztos megélhetés a dolgozó panasztok gyermekei számára. Megszűntek azok a gazdasági viszonyok, amelyeknek eredményeképpen divatba jött az „egyke” és az „egy se”. Meg kell szüntetni a születések korlátozásának gyakorlatát is, ami, mint a múlt egyik átkos maradványa, még mindig pusztít sorainkban.

WEIL EMIL

A népjóléti költségvetés

Magyar Orvosi Szemle, 2. évf. (1948) 8. sz. 149–151.

Dr. Weil Emil (1897–1954) orvos, radiológus, később egyetemi tanár. 1928-ban kapcsolódott be a munkásmozgalomba, a szocialista orvoscsoport egyik megalapítója. 1936-ban államellenes szervezkedés vádjával letartóztatták és 10 évre elítélték. 1945-ben történt szabadulását követően részt vett az Orvosszakszervezet létrehozásában, s

jelentős szerepet játszott a szocialista egészségügy ideológiájának és gyakorlatának kiépítésében, amit kiegészített orvostársadalmi és szakszervezeti szervező tevékenysége is. Az 1940-es évek végén országgyűlési képviselő, majd 1950 és 1953 között a Magyar Népköztársaság washingtoni követe. 1953-ban az egészségügyi szervezés egyetemi tanárává nevezték ki. (Forrás: Magyar Életrajzi Lexikon. URL: <https://www.arcanum.hu/hu/online-kiadvanyok/Lexikonok-magyar-eletrajzi-lexikon-7428D/w-7870D/weil-emil-78760/> (2019. 05. 09.)

Tisztelt Országgyűlés! A Magyar Kommunista Párt nevében örömmel üdvözlöm a Népjóléti Minisztérium költségvetését. Örvendetes, hogy a magyar demokrácia 1947–48-ben egészségügyi, szociálpolitikai célokra kétszer olyan nagy összeget szán, mint az előző évben. Abszolút értelemben véve a költségvetés végösszege – 233 millió forint, nem túlságosan nagy. Hatalmas feladatokat kell a Népjóléti Minisztériumnak ebben a költségvetési évben végrehajtani.

A lerombolt kórházak, egészségügyi intézmények újjáépítése még be sem fejeződött és máris pótolni kell azokat a hiányokat is, amelyeket a Horthy-rendszer hibás egészségügyi és szociális politikája okozott azáltal, hogy a nagybirtokosok és nagytőkések érdekeit képviselte. [...] Mint orvos és az Orvosszakszervezet egyik vezetője azt a harcot, amelyet a magyar orvostársadalom a felszabadulás óta folytat a nemzet egészségügyének érdekében.

Számomra a költségvetés nem rideg adatokból áll. Tudom, milyen féltő gonddal osztották el a Minisztériumban a rendelkezésre álló összeget. Tisztán látták, hogy emberek jóléte, egészsége és élete függhet attól, hogy egyes szociálpolitikai vagy egészségügyi célokra milyen összeget juttatnak. A hatósági és községi orvosok pedig teljes tudásukat és energiájukat vetették latba, hogy ezen összegek segítségével a nemzetnek minél többet használjanak. A magyar orvostársadalom tudása és áldozatkészsége megsokszorozta azon összegek hatását, amelyeket a magyar demokrácia egészségügyi és szociálpolitikai célokra fordítani képes.

A minisztérium központi adminisztrációjára fordított összeg alig változott, bár az adminisztráció munkája jelentősen megnövekedett. A hatósági orvosok: tisztiorvosok, községi és körorvosokra fordított kiadások már jelentékenyen nagyobbak, mint a múlt évben. Az általános egészségügy ellátására, – ahova a hatósági orvosok apparátusa tartozik, a költségvetés a múlt évi 8 millió helyett, 13 milliót fordít.

Talán nem is szükséges ezen a helyen felhívni a figyelmet a hatósági, községi és körorvosok fontosságára. Munkájuk néhány hónappal a háború befejezése után békebeli színvonalra emelkedett. Jórészt az ő odaadó munkájuknak köszönhetjük, hogy hazánk a járványok pusztításaitól mentes maradt. [...] A népi demokrácia orvospolitikájának célja, hogy az orvostudomány minden vívmányát a falu és város dolgozói számára hozzáférhetővé tegye. A községi- és körorvos munkáján nyugszik a falu dolgozóinak egészsége. Minden erőnkkel támogatnunk kell őket. [...]

Az orvosok megoszlása Budapest és a vidék között még mindig egészségtelen. Budapesten kb. 5300 és vidéken kb. 4000 orvos helyezkedik el, ehhez hozzá kell még

tenni, hogy a vidéki orvosok több mint fele is a nagyobb városokban él. [...] Ezen az állapoton csak úgy segíthetünk, ha a falu orvosainak helyzetét emeljük, gazdasági, erkölcsi és szakmai szempontból a falusi praxist vonzóvá tesszük.

Nem tartom kielégítőnek a hatósági és községi orvosok fizetését. Kérem a népjóléti miniszter urat, hogy akár a 71 100. sz. rendelet átdolgozásával, akár attól függetlenül teremtsen meg az orvosi és egészségügyi státuszt, a lehetőség keretein belül rendezze és emelje az orvosok fizetését. Az 1876. IV. t.c. néhány reakciós eredetű, idejélmúlt rendelkezést tartalmaz. Ezeket sürgősen módosítani kellene. Tűrhetetlen, hogy a községi orvosoknak a gazdag betegeket is minimális díjszabás mellett kell gyógyítani. Korlátozzuk a kötelező díjszabást a szegényekre és az új gazdákra. [...] A régi Magyarország szellemének maradványaként a hatósági orvos a legegyszerűbb egészségügyi rendelkezést sem képes közvetlenül végrehajtani. [...] Meg kell adni a hatósági orvosoknak a hatósági jogkört.

145 orvoslakás felállítását teszi lehetővé a hároméves terv. Ezen a téren az első évben 50%-kal elmaradtunk. Be kell hoznunk a mulasztást, mert a rossz orvoslakások a falu egészségügyi ellátását komolyan akadályozzák.

Kérem a népjóléti miniszter urat, hogy az első lehetőséget ragadja meg és tegye lehetővé a hatósági, községi orvosoknak olcsó áron kisautók beszerzését. Az orvos munkájának eredményességét megsokszorozza, ha nem kell idejének nagy részét gyaloglással vagy kocsizással eltöltenie. Ezeket az autókat esetleg betegszállításra is fel lehetne használni.

Az orvostovábbképzés számára 90 000 forint nem elegendő. Ezt a hiányt egyelőre maga az orvostársadalom pótolja. [...] A Szakszervezet vezetésével orvoskongresszust rendezünk és az ország 50 nagyobb helységében kéthavonként budapesti és vidéki egyetemi tanárok és közkórházi főorvosok továbbképző előadásokat fognak tartani. [...] A jövőben az orvostovábbképzésre a legnagyobb gondot kell fordítani. A falusi orvos nem maradhat szakmailag elszigetelt. Legalább háromévenként minden orvosnak négy hetet klinikán, vagy kórházi osztályon kell töltenie.

Az egészségvédelem a modern egészségpolitika legfontosabb része. Nemcsak a betegségek gyógyítására kell felkészülnünk, hanem azok fellépésének megakadályozására. A Szovjetunióban a pozitív egészségvédelem arra törekszik, hogy a dolgozók egészségi állapota már eleve olyan legyen, amely ellenállásukat a betegségekkel szemben fokozza. [...] A mi egészségügyi apparátusunknak hatalmas feladatokkal kell megküzdenie.

Az országban 12 ezer ember hal meg évenként tbc-ben, legalább 60 ezer fertőzőképes tbc-s beteg van és mintegy 3–400 ezerre becsülhetjük a nem fertőző tuberkulotikus betegek számát. A nemi betegekre vonatkozó adatok nem megbízhatóak, mégis a vérbajosok számát 200 ezerre, a kankósokét 100 ezerre becsülhetjük. A csecsemőhalandóság a háború után ijesztő méreteket öltött. Budapesten 28%-ot, egyes vidéki helyekről 25%-os halandóságot jelentettek. [...] Csak helyeselhetjük, hogy az egészségvédelemre fordított kiadások 6 millióról 8 millióra emelkedtek.

Egészségvédelmi apparátusunk munkájával meg lehetünk elégedve. Aránylag igen gyorsan sikerült az egészségvédelmi köröket helyreállítani. Az itt működő orvosok

és védőnők odaadó munkát végeznek. Helytelen megkülönböztetést tenni a régi és az új védőnők között. A régi védőnők általában beilleszkednek a demokráciába és megbecsülésre méltó eredményeket érnek el. A csecsemőhalandóság általában 12% alá szállt. Ez a tény magában is azt jelenti, hogy az a több mint 1 500 000 családlátogatás, amelyet jelentenek, nemcsak mennyiségi, hanem minőségi munka is volt, hogy a 153 000 tanácsadás terhes nők, és 582 000 tanácsadás csecsemők részére, az orvosoknak és védőnőknek alkalmat adott arra, hogy komoly népnevelő és kultúrmunkát teljesítsenek. Ez a nevelőmunka az egészségvédelem szempontjából talán mindennél fontosabb. Ebben a munkában a társadalmi szervezetek, a Magyar Nők Demokratikus Szövetsége komoly részt vettek. [...] Kérjük a magyar nőket és a Magyar Nők Demokratikus Szövetségét, hogy segítsék továbbra is az orvosokat és védőnőket nemzetmentő munkájukban.

A népbetegségek elleni küzdelem megindítása a felszabadulás után szinte lehetetlen feladatnak látszott. Az ostrom és háború után valamennyi tüdőgondozó és nemibeteg-gondozó intézet működésképtelen volt. A népjóléti kormányzat helyes egészségpolitikáját igazolja, hogy ma már tizennégyvel több tüdő- és harminccel több nemibeteg-gondozó működik, mint a háború előtt. Ezeknek az intézeteknek további felszerelése mikroszkópokkal és röntgenkészülékekkel feltétlen szükséges. A kankós betegek penicillin-kezelése, az antiluetikus kúrák nagy száma óriási anyagi terhet jelent. De hatalmas az a munka is, amelyet gondozóintézeteink 48 000 új vérbajos, 38 000 új kankós és ezen kívül 544 000 egyéb beteg kezelésével végeztek. Úgy hiszem azonban, hogy a várható eredmény megéri az áldozatot. Azzal az energiával, amellyel a Népjóléti Minisztérium a nemi betegségek elleni küzdelmet folytatja, sikerülni fog a nemi betegségeket a faluról kiirtani.

Igen szépek azok az eredmények, amelyeket egészségvédelmünk a fertőző betegségek elleni küzdelemben elért. A háború utáni járványveszélyt elkerültük. Hogy a kiütéses tífusz nálunk nem pusztított és hogy a jelentett esetek száma évről-évre csökken, valamint, hogy várhatóan a jövő évben már nem is lesz kiütéses tífuszeset – nemcsak annak köszönhetően, hogy a védekezés kapcsán új eszközöket, tetűirtó port és védőoltó anyagot tudunk kellő mennyiségben felhasználni. Ezek az eszközök más országokban is rendelkezésre állnak, anélkül, hogy az eredmény a mienkéhez hasonlóan jó volna. A háború után pedig nem volt tetűirtó porunk. Az új eszközökön kívül egészségvédelmi apparátusunk, orvosaink jó szervező-munkája mentett meg bennünket a veszélyes járványtól. A hastífuszesetek számát védőoltásokkal és megfelelő rendelkezésekkel sikerült a harmincas évek színvonalára alá vinni. A veszedelmes diftéria-járványt leküzdöttük azáltal, hogy a diftéria-védőoltásokat intenzívebbé tettük. Olyan tények ezek, amelyekre fel kell hívnunk az ország közvéleményének figyelmét. Nem lehet említés nélkül hagyni azt a munkát, amelyet az Országos Közegészségügyi Intézet végzett, különösen a járványok elleni küzdelem alapját képező oltóanyag-termelés gyakorlati és tudományos megoldása terén.

A már működő és tervbe vett járási-egészségügyi központok és ambuláns-autók az egészségvédelem új alapjait rakják le. El fogunk jutni szakorvosi rendelésekkel a

járási székhelyig. Fel kell hívnom a népjóléti miniszter úr figyelmét a malária-veszedelemre. Lépjön érintkezésbe a földművelésügyi miniszter úrral, mert azt a kérdést a vadvizek lecsapolása és szűnyogirtás nélkül megoldani nem lehet.

Helyesnek tartom, hogy az egészségügyi célokra fordított összegből 57 millió jutott a betegellátás számára. A háborús pusztítás kórházainkat sújtotta legerősebben. 50 000 kórházi ágyból mindössze 25 000 maradt meg. Természetes, hogy nemcsak a költségvetés, hanem a hároméves terv is nagy összegeket juttat kórházak számára, hiszen kb. 600 milliós kárt kell helyrehozni. A hároméves tervet a kórházépítés terén 100%-ban teljesítettük, a kórházi ágyak száma 43 ezerre emelkedett és az év végéig 46 ezer lesz.

A magyar dolgozók tudatára ébredtek, hogy az egészségügy fejlesztése milyen fontos számukra. Egyelőre elsősorban a kórházépítést sürgetik és támogatják. Ha összehasonlítjuk az eredményeket, amelyeket a kórházépítés terén elértünk más országok, pl. Anglia eredményeivel, nincs okunk szégyenkezésre. Sokkal többet teljesítettünk, mint a nálunk gazdagabb államok. Nagyon megnyugtató az a tervszerűség, ahogyan a Népjóléti Minisztérium a kórházak építését és újjáépítését irányítja. A Karcagon és Kisbéren létesített új állami kórházak, hiányos vidéki kórházi hálózatunkat egészítik ki a legfontosabb pontokon. Ezen a téren – a vidéki kórházi hálózat kiépítése terén – még igen sok áldozatra lesz szükség. A Horthy-rendszer alatt sajnos, nem sokat áldoztak a vidéki kórházi ellátásra. Számos kisebb vidéki kórházunkban csak sebészeti és belgyógyászati osztály működik. Csak helyeselhetjük, hogy a Népjóléti Minisztérium a kórházi ágyak újjáépítését nem értelmezi mechanikusan és elsősorban ezekben a kisebb kórházakban igyekszik nőgyógyászati és gyermekosztályokat felállítani. Az ilyen osztályok létesítése még akkor is hasznos, ha nem szaporítja az ágyszámot, hiszen a beteget csak úgy lehet teljesen megnyugtatóan orvosilag ellátni, ha a kórházban minden szakma működik. Örömmel látjuk a tbc-sek számára szolgáló ágyak szaporítását. Magyarországon, mint említettem, évenként 12 ezer tbc-s haláleset van, tehát 12 ezer tbc-s ágyra volna szükség. A múlt rendszer bűne, hogy ezen pusztító népbetegség elleni küzdelem számára csak 6 700 ágyat létesített. Szerencsétlenségre a háború éppen a tbc-s kórházakat sújtotta legjobban. A felszabadulás után mindössze 500 ágy maradt épen. Az egészségügyi kormányzat azonban helyesen értékelte a tbc-s kórházak jelentőségét a dolgozók egészségvédelme szempontjából. Ennek köszönhetjük, hogy ma már tbc-s betegek számára szolgáló ágyak száma elérte és nemsokára túl is haladja a háború előtti nívót. Szolnokon új tbc-s kórház épül, amely egy nagy terület tüdőgondozási központja is lesz. Ha ez a módszer beválik, tbc elleni küzdelmünk min-
taul szolgálhat.

A csecsemők és gyermekek részére kórházainkban még kevesebb férőhely van. Még Budapesten is igen kevés ágy áll a szükséglethez képest beteg csecsemők és gyermekek elhelyezésére, vidéki kórházainkban pedig alig van csecsemő- és gyermekosztály. [...] A Horthy-rendszer nem volt hajlandó erre a célra költeni, számára nem volt fontos, hogy a szegény sorsú dolgozók gyermekei korszerű kezelésben részesüljenek. [...] A karcagi, szentesi, szolnoki új 25–35 ágyas csecsemő- és gyermekosztályok felállítása arra enged következtetni, hogy a Népjóléti Minisztérium átlátta

a gyermekkorházak hiányának nagy jelentőségét és remélhetőleg fokozatosan pótolni fogja őket. Az új gyermekosztályok és tüdőkorházak szervesen egészítik ki anya- és csecsemővédelmi és tüdőgondozói hálózatunk működését.

A kórházban ápolt szegény sorsú betegek ápolási költsége 10 millióról 29 millióra emelkedett, ez az összeg azonban csak látszólag magas. Sajnos, a kórházi betegek 70%-a szegény sorsú és 29 millió legfeljebb 10 forint napi ápolási költséget biztosít. Emiatt kórházaink komoly nehézségekkel küzdenek. Mindamellet meg kell állapítani, hogy – hála áldozatkész, kötelességtudó orvosainknak és egészségügyi alkalmazottainknak – minden nehézség dacára, kórházaink színvonala megfelelő és állandóan emelkedik. A betegek akár Budapesten, akár vidéken, a kor színvonalán álló egészségügyi ellátásban részesülnek. Itt is fel kell hívnom a népjóléti miniszter úr figyelmét az ápolónő- és bábaképzés fontosságára is. Kellő számú és jól képzett ápolónő nélkül nem lehet kórházainkat tovább fejleszteni. Öröndetes, hogy az ország nyolc kórházában folyik ápolónőképzés, mindez azonban nem lesz elég a fokozódó szükséglet kielégítésére. [...] Nem túlságosan távoli jövőben a kórházi orvosok számát is szaporítani kell. [...]

Megnyugtató, hogy hat bábaképzőben és még 12 kórházban folyik előkészület a bábaképzés megindítására. Rendezni kell azonban a szülésznők fizetését is. Igen fontos, hogy a falun dolgozó szülésznők ne végezzenek olyan munkát, amely szülésznői tevékenységüket károsan befolyásolja, és hogy rossz anyagi helyzetük ne mozdítsa elő a magzatelhajtások gyakoriságát.

A jó társadalompolitika és egészségügyi politika eredményeit pontosan kimutatja az egészségügyi statisztika. A csecsemőhalandóság, mint már említettem, országos viszonylatban 12% alá, Budapesten pedig 8,5% alá esett és ezek a számok a felszabadulás óta folyó állandó fejlődés eredményei. [...] Hazánk történetében sohasem sikerült ilyen kedvező eredményeket elérni és világviszonylatban is megállapíthatjuk, hogy nemcsak a német városokkal vagy Béccsel összehasonlítva, hanem Párizssal, sőt, talán Londonhoz képest is, am mi adataink kedvezőbbek. Ugyanilyen kedvező eredményeket kapunk, ha az élve születettek számának emelkedését, a halálesetek számának csökkenését, a fertőző betegek számának csökkenését vizsgáljuk.

Kétségtelen, hogy az ország egészségügyi fejlődésében döntő szerepe van a Népjóléti Minisztérium szervező és a magyar orvosok és egészségügyi alkalmazottak odaadó, áldozatkész, magas színvonalú munkájának. Nem vagyok azonban elfogult és meg kell állapítanom azt is, hogy ezeket az eredményeket sohasem érhattük volna el, ha a dolgozók átlagos életszínvona jelentősen nem emelkedik. A hároméves terv megindításakor a Magyar Kommunista Párt megígérte, hogy amikor a munkásoktól az ország érdekében nagy teljesítményt várunk, ugyanakkor az életszínvonaluk is fokozatosan emelkedni fog. Egészségügyi statisztikánk minden elfogultságtól mentesen bebizonyítja, hogy az emelkedés be is következett, mert ne feledjük, hogy a betegségek egyik legfontosabb előidézője, kórokozója: a szegénység és a nyomor. A hároméves terv elején az egészségügy és szociálpolitika területén dolgozóknak azt is megígértük, hogy bár az összeg, amit céljaikra juttatunk, kevés, de fokozatosan és gyorsan emelkedni fog.

Ígéretünket betartottuk. Az ez évi költségvetés már kétszer annyit fordít ezekre a célokra, mint az előző évi. Mindenki világosan láthatja azokat a kedvező perspektívákat, amelyeket a hároméves terv további megvalósítása és a magyar demokrácia fejlődése az egészségügy és szociálpolitika számára nyújt. Mindezek alapján a magam és pártom, a Magyar Kommunista Párt nevében a költségvetést elfogadom.

A szakszervezetek feladatai a dolgozók élet és munkakörülményeinek megjavításában (1956. VIII. 21.)

Politikatörténeti és Szakszervezeti Levéltár és Könyvtár.
(SZKL 2/3. cs. 172. öe. 32–35., 44–45.)

1950. január 1-től a magyarországi társadalombiztosítás irányítását és szervezését az MDP transzmissziós szjaiként működő Szakszervezetek Országos Tanácsa (SZOT) és a Szakszervezetek Társadalombiztosítási Központja (SZTK) vette át. Előbbi intézmény az irányítási, míg utóbbi a végrehajtási feladatokat látta el. Hatáskörükbe tartozott a dolgozók életkörülményeinek monitorozása és annak javítására tett javaslatok kidolgozása és továbbítása a párt felé. Az 1956-os forradalom kitörése előtt néhány héttel született dokumentum értékes betekintést nyújt a szociálpolitika és a terveződalkodás kapcsolatrendszerébe, a bér- és életszínvonal alakulásának problémáiba, a lakáskérdésbe, valamint a nyugdíjreform folyamatába.

A szakszervezetek helyeslik, és minden erejükkel segítik az MDP 1956. július 18-21-i határozatainak végrehajtását

A Központi Vezetőség legutóbbi ülésén hozott határozatokat a magyar dolgozó nép megnyugvással, lelkesedéssel fogadta. A Központi Vezetőség határozatai nyomán a széles dolgozó tömegekben szilárdult a bizalom, erősödött a szocializmus építésébe és annak győzelmébe vetett hit. [...] A Szovjetunió Kommunista Pártja történelmi jelentőségű XX. Kongresszusán elhangzott alapvető elveket pártunk Központi Vezetősége ezen az ülésen alkalmazta a magyar viszonyokra, megjelölve a további fejlődés útját.

A Párt Központi Vezetőség és a tömegek közötti kapcsolat megszilárdulásának, elszakíthatatlanságának bizonyítéka volt az, hogy a K.V. a dolgozókat foglalkoztató problémákkal (demokratizálódás, törvényesség stb.) foglalkozott és kifejezésre juttatta eltökélttségét a problémák megoldásával kapcsolatban. [...] Pártunk ezen Központi Vezetőségi ülése nagy jelentőségű egész társadalmi életünk, és ezen belül a szakszervezetek számára is. Pártunknak ez a K.V. ülése a nagy Lenin tanításai alapján először vetette fel megfelelő súllyal a szakszervezetek munkájának nagy jelentőségét a szocialista építés időszakában. Ez a K.V. ülés határozottan fellépett a szakszervezetekről való lenini tanításokat meg nem értő pártok, állami és gazdasági vezetőkkel szemben.